

ЗАТВЕРДЖЕНО

Наказ Міністерства освіти і науки України 24 квітня
2024 року № 578

Рішення
разової спеціалізованої вченої ради
про присудження ступеня доктора філософії

Здобувач ступеня доктора філософії Турутя Захар Олегович,
(власне ім'я, прізвище здобувача)
1991 року народження, громадянин Україна,
(назва держави, громадянином якої є здобувач (ка))
освіта вища: закінчив у 2014 році Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого
(найменування закладу вищої освіти)
за спеціальністю (спеціальностями) Право
(за дипломом)

працює адвокат, самозайнята особа в м. Харків
(посада) (місце основної роботи, підпорядкування, місто)

виконав акредитовану освітньо-наукову програму підготовки доктора філософії (PhD).
Разова спеціалізована вчена рада, утворена наказом Харківського національного
університету імені В. Н. Каразіна (повне найменування закладу вищої освіти)
Міністерства освіти і науки України, м. Харків від «30» червня 2026 року № 0114-1/291
(наукової установи), підпорядкування (у родовому відмінку), місто)
зі змінами (за наявності), внесеними наказом від « » 20 року № ,
у складі:

Голови разової спеціалізованої вченої ради –

Карина РОСТОВСЬКА, доктор юридичних наук (спеціальність
12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право;
інформаційне право), доцент, доцент кафедри державно-правових
дисциплін юридичного факультету Харківського національного
університету імені В.Н. Каразіна
(власне ім'я, прізвище, науковий ступінь, вчене звання, посада, місце роботи)

Рецензента – **Наталія ГРИШИНА**, кандидат юридичних наук (спеціальність
12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право;
інформаційне право), доцент, завідувач кафедри державно-
правових дисциплін юридичного факультету Харківського
національного університету імені В.Н. Каразіна
(власне ім'я, прізвище, науковий ступінь, вчене звання, посада, місце роботи)

Офіційних опонентів – **Роман МИРОНЮК**, доктор юридичних наук (спеціальність
12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право;
інформаційне право), професор, професор кафедри
адміністративного права і процесу Навчально-наукового
інституту підготовки фахівців для підрозділів превентивної
діяльності Національної поліції України Дніпровського державного
університету внутрішніх справ.
(власне ім'я, прізвище, науковий ступінь, вчене звання, посада, місце роботи)

Сергій ФЕДЧИШИН, доктор юридичних наук (спеціальність
12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право;
інформаційне право), професор, професор кафедри

адміністративного права Національного юридичного
університету імені Ярослава Мудрого

(власне ім'я, прізвище, науковий ступінь, вчене звання, посада, місце роботи)

Надія ПИСАРЕНКО доктор юридичних наук (спеціальність
12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право;
інформаційне право), доцент, професор кафедри права
факультету права Закладу вищої освіти «Український
католицький університет».

(власне ім'я, прізвище, науковий ступінь, вчене звання, посада, місце роботи)

на засіданні « 04 » вересня 2026 року прийняла рішення про присудження ступеня
доктора філософії з галузі знань 08 Право

(галузь знань)

Захару Олеговичу Туруті

(власне ім'я, прізвище здобувача (ки) у давальному відмінку)

на підставі публічного захисту дисертації «Способи захисту порушеного права в
адміністративному судочинстві України»

(назва дисертації)

за спеціальністю (спеціальностями) 081 Право

(код і найменування спеціальності (спеціальностей))

відповідно до Переліку галузей знань і спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти)

Дисертацію виконано у Харківському національному університеті імені В. Н. Каразіна
Міністерства освіти і науки України, м. Харків

(найменування закладу вищої освіти (наукової установи), підпорядкування, місто)

Науковий керівник: Дмитро ЛУК'ЯНЕЦЬ, д.ю.н. (12.00.07 – адміністративне право і процес;
фінансове право; інформаційне право), проф., професор кафедри державно-правових дисциплін
юридичного факультету Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна

(власне ім'я, прізвище, науковий ступінь, вчене звання, місце роботи, посада)

Дисертацію подано у вигляді спеціально підготовленого рукопису (наводиться аналіз
дисертації щодо дотримання вимог пункту 6 Порядку присудження ступеня доктора
філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти,
наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою
Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44 (зі змінами)).

У дисертації сформульовані концептуальні положення, висновки та рекомендації, які
мають певний ступінь новизни, зокрема:

Уперше:

– запропоновано розуміти систему способів захисту порушених прав в
адміністративному судочинстві як чітко впорядковану сукупність як передбачених, так і не
передбачених законом ефективних засобів припинення порушень із боку суб'єктів владних
повноважень та інших осіб прав, свобод та законних інтересів, яка передбачає, з одного боку,
відповідні можливості для особи звернутися до адміністративного суду і просити про захист
порушених прав способом, що є ефективним та таким, що максимально відповідає суті
порушених прав, свобод та законних інтересів, сприяє їх відновленню, відшкодуванню
шкоди, а, з іншого боку, створює умови для справедливого, неупередженого та своєчасного
вирішення адміністративним судом спорів у сфері публічно-правових відносин із метою
ефективного захисту прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних
осіб від порушень із боку суб'єктів владних повноважень;

- запропоновано не зводити концепцію «ефективного захисту права в
адміністративному судочинстві України» лише до застосування інших способів захисту прав,
свобод та інтересів особи. Ефективний захист прав і свобод повинен повною мірою
стосуватися застосування судом усіх способів захисту, що як прямо передбачено законом,
так і тих, що ним не передбачено, але які йому не суперечать. У зв'язку з цим, коли йдеться

про інший спосіб, який не суперечить закону, то він повинен забезпечувати саме більш ефективний захист, що зменшить довільність його обрання;

- сформульовано підхід, у відповідності до якого конкретизоване наповнення змісту інших способів захисту порушеного права в адміністративному судочинстві повинно здійснюватися із застосуванням засобів юридичної техніки, пов'язаними з процесуальною аналогією закону чи аналогією права. Такі засоби повинні чітко спиратися на науково-обґрунтовану систему критеріїв такого застосування для досягнення головної мети адміністративного судочинства України;

Удосконалено:

- теоретичні положення щодо поняття способів захисту порушених прав в адміністративному судочинстві, що є системою як передбачених, так і не передбачених законом ефективних матеріально-правових засобів примусового припинення порушень із боку суб'єктів владних повноважень та інших осіб прав, свобод та законних інтересів особи, які корелюють з суттю порушеного права та здійснюються адміністративним судом з метою виконання завдань та реалізації основних засад адміністративного судочинства на підставі поданого адміністративного позову у межах відповідної процесуальної форми, результатом чого є відновлення порушених прав, свобод та законних інтересів, відшкодування шкоди, а також забезпечення верховенства права, законності, правопорядку, захищеності конституційного ладу та національної безпеки України;

- розуміння побудови правової конструкції щодо системи способів захисту порушених прав в адміністративному судочинстві, яка складається з таких елементів: 1) юридичне підґрунтя застосування способів захисту порушених прав в адміністративному судочинстві; 2) самі способи захисту, які є ефективними для застосування до конкретних ситуацій у межах порушених прав, свобод та законних інтересів; 3) суб'єкти звернення; 4) суб'єкти, щодо яких ставиться питання про застосування конкретних способів захисту порушених прав; 5) суб'єкти правозастосування (адміністративні суди); 6) об'єкти системи – публічно-правовий спір, який виникає у зв'язку з виконанням чи не виконанням стороною, що здійснює публічно-владні управлінські функції таких функцій, унаслідок чого відбувається порушення прав, свобод та інтересів особи;

- теоретичні положення стосовно розуміння позову як єдиної ланки між волевиявленням особи щодо захисту її прав і свобод шляхом прохання до суду про їх захист та діяльністю суду у напрямі такого захисту шляхом застосування відповідних способів захисту порушених прав;

Набули подальшого розвитку:

- підходи щодо аналізу судової практики у сфері адміністративного судочинства, на підставі чого було сформульовано такі критерії застосування способів захисту порушених прав: 1) легітимна мета, що суттєвим чином повинна корелювати з суттю порушених прав і свобод; 2) наявність відповідного порушення суб'єктом владних повноважень прав, свобод або законних інтересів особи на момент її звернення до адміністративного суду; 3) реальність порушення індивідуальних та конкретизованих прав і свобод; 4) наявність матеріально-правової заінтересованості позивача, що передусє розгляду питання стосовно правомірності рішення, яке оскаржується; 5) наявність спору, що базується на порушеному праві, яке підлягає судовому захисту; 6) дотримання пропорційності між пропонованими, а в подальшому і застосованими адміністративним судом способами захисту порушених прав та поставленою метою; 7) доведеність та обґрунтованість застосування відповідних способів захисту; 8) забезпечення максимально дієвого поновлення порушених прав за існуючого законодавчого регулювання; 9) адекватність фактичним обставинам справи; 10) не суперечливість докорінній сутності позовних вимог, визначених особою, що звернулася до суду; 11) узгодженість із обов'язком суб'єкта владних повноважень діяти виключно у межах, порядку та способу, передбаченого законом; 12) наявність в особи, яка звернулася з позовом, суб'єктивного матеріального права або законного інтересу у його розумінні органом конституційної юрисдикції, на захист якого подано позов; 13) забезпечення через застосування конкретного способу захисту поновлення порушеного права, а у разі неможливості такого поновлення – гарантування можливості отримати відповідну

компенсацію; 14) повне забезпечення мети правосуддя та дотримання процесуальної економії;

- наукові підходи щодо розгляд позову як окремого способу захисту порушеного права в адміністративному судочинстві, які базуються на урахуванні того, що 1) позов набуває такої якості за посередництвом рішення суду; 2) позов є окремим способом захисту лише у тій мірі, у якій у ньому відображені та обґрунтовані матеріально-правові вимоги, які відповідають способам захисту, вказаним у КАС України; 3) у межах позову особа самостійно визначає обсяг своїх вимог, але, керуючись принципом офіційного з'ясування всіх обставин у справі, суд може вийти за їх межі; 4) позов є інструментом, за допомогою якого особа просить суд захистити її права, свободи та законні інтереси, застосувавши конкретний спосіб (способи), передбачені у частині першій статті 5 та статті 245 КАС України; 5) розглядаючи позов як спосіб захисту порушених прав і свобод слід ураховувати і положення досудового врегулювання спорів, а також те, що адміністративні суди не розглядають позовні вимоги, які є похідними від вимог у приватноправовому спорі і заявлені разом з ними, якщо цей спір підлягає розгляду в порядку іншого, ніж адміністративне, судочинства і знаходиться на розгляді відповідного суду;

- обґрунтування необхідності з метою забезпечення правової визначеності щодо можливості особи у відповідності до закону просити суд про захист прав в інший спосіб внесення змін до частини першої статті 5 КАС України шляхом доповнення останньої пунктом 7: «Кожна особа має право в порядку, встановленому цим Кодексом, звернутися до адміністративного суду, якщо вважає, що рішенням, дією чи бездіяльністю суб'єкта владних повноважень порушені її права, свободи або законні інтереси, і просити про їх захист шляхом: 7) застосування іншого способу захисту прав, свобод, інтересів людини і громадянина, інших суб'єктів у сфері публічно-правових відносин від порушень з боку суб'єктів владних повноважень, який не суперечить закону і забезпечує більш ефективний захист таких прав, свобод та інтересів»;

- пропозиції щодо удосконалення законодавчої техніки при викладенні положень пункту 10 частини другої статті 245 КАС України та формулювання їх у такому вигляді: «2. У разі задоволення позову суд може прийняти рішення про: 10) застосування іншого способу захисту прав, свобод, інтересів людини і громадянина, інших суб'єктів у сфері публічно-правових відносин від порушень з боку суб'єктів владних повноважень, який не суперечить закону і забезпечує більш ефективний захист таких прав, свобод та інтересів».

Здобувач має 7 наукових публікацій за темою дисертації, з них 3 статті у наукових фахових виданнях України, 0 монографій (наводиться аналіз наукових публікацій щодо дотримання вимог пунктів 8, 9 Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії) (зазначити наукові публікації):

1. Турутя З.О. Аналогія закону та аналогія права у контексті застосування інших способів захисту порушеного права в адміністративному судочинстві. Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна. Серія «Право». 2024. № 38. С. 144–151.

DOI: <https://doi.org/10.26565/2075-1834-2024-38-16>

URL: <https://periodicals.karazin.ua/law/article/view/25855/23228>

2. Турутя З.О. Основні підходи до розуміння способів захисту порушеного права в адміністративному судочинстві. Актуальні проблеми правознавства. 2024. Вип. 3(39). С.36–41.

DOI: [10.35774/app2024.03.036](https://doi.org/10.35774/app2024.03.036)

URL: <https://appj.wunu.edu.ua/index.php/appj/article/view/1926/1970>

3. Турутя З.О. Критерії класифікації способів захисту порушених прав в адміністративному судочинстві. Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна. Серія «Право». 2024. № 40. С. 193–199.

DOI: <https://doi.org/10.26565/2075-1834-2025-40-21>

URL: <https://periodicals.karazin.ua/law/article/view/27876>

У дискусії взяли участь (голова, рецензенти, офіційні опоненти) та висловили зауваження:

РОСТОВСЬКА Карина Валеріївна, доктор юридичних наук (спеціальність 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право), доцент, доцент кафедри державно-правових дисциплін юридичного факультету Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна (голова ради).

Роботу оцінено позитивно, зауважень немає.

МИРОНЮК Роман Вікторович, доктор юридичних наук (спеціальність 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право), професор, професор кафедри адміністративного права і процесу Навчально-наукового інституту підготовки фахівців для підрозділів превентивної діяльності Національної поліції України Дніпровського державного університету внутрішніх справ (офіційний опонент)

Роботу оцінено позитивно, висловлено зауваження:

1. При визначенні актуальності тематики дисертації у вступі роботи автор зазначає науковий доробок тематики дисертації, обмежуючись лише перерахунком прізвищ дослідників. Натомість варто було б, по-перше, деталізувати назви робіт та їх авторів, які принаймні останнє десятиріччя присв'ятили дослідженню даної тематики; по-друге, звернути увагу на роботи офіційних опонентів та рецензентів, наукові праці яких дотичні до проблематики дослідження.

2. Законодавством, а саме в статті 5 КАС України визначено способи судового захисту прав громадян через звернення до адміністративного суду, зокрема відповідно до пункту б частини 1 статті 5 КАС одним із них є стягнення з відповідача - суб'єкта владних повноважень коштів на відшкодування шкоди, заподіяної його протиправними рішеннями, дією або бездіяльністю. Автором досліджено переважно теоретичні положення реалізації даного способу захисту прав громадян, а також запропоновано шляхи удосконалення законодавчих положень формування даної норми законодавства. В той же час для визначення ефективності реалізації даної норми в дисертації варто було б приділити більшої уваги дослідженню емпіричної складової, а саме практиці діяльності адміністративних судів щодо її застосування та стану виконання рішень судів щодо застосування даної норми.

3. Актором досліджено дискрецію суду щодо визначення способів захисту прав громадян, зокрема на виконання норми частини 2 статті 5 КАС України в якій визначено, що «захист порушених прав, свобод чи інтересів особи, яка звернулася до суду, може здійснюватися судом також в інший спосіб, який не суперечить закону і забезпечує ефективний захист прав, свобод, інтересів людини і громадянина, інших суб'єктів у сфері публічно-правових відносин від порушень з боку суб'єктів владних повноважень». Окрім цього здобувачем запропоновано внести зміни до КАС України щодо забезпечення правової визначеності щодо можливості особи у відповідності до закону просити суд про захист прав в інший спосіб. В той же час в роботі варто було б більше приділити уваги дослідженню інших способів захисту прав громадян, не визначених в статті 5 КАС України, тобто більш повно проаналізувати дискрецію суду, а саме результати судової практики щодо застосування альтернативних способів захисту прав громадян.

4. У дисертації автор оминає дослідження питань «судової преюдиції», тобто способів досудового захисту прав громадян, які порушуються в діяльності чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень, що цілком узгоджується з предметом дослідження. Адже питання досудового розгляду адміністративно-правових спорів в різних формах (долучення медіації, адміністративне оскарження) є вкрай актуальним з огляду на зарубіжну практику і з метою зменшення навантаження на суди. Варто було почути думку автора з приводу цього питання.

ФЕДЧИШИН Сергій Анатолійович, доктор юридичних наук (спеціальність 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право), професор, професор кафедри адміністративного права Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого (**офіційний опонент**)

Роботу оцінено позитивно, висловлено зауваження:

1. Здобувач наводить дефініцію «способів захисту порушених прав в адміністративному судочинстві» та характеризує їх як матеріально-правові засоби «примусового припинення порушень» прав, свобод та законних інтересів особи (с. 27, 214-215 та ін.). Наведена позиція видається дискусійною, адже не всі способи захисту, закріплені КАС України, передбачають безпосереднє «примусове припинення порушень» прав, свобод та законних інтересів. Наприклад, стягнення з відповідача – суб'єкта владних повноважень коштів на відшкодування шкоди, заподіяної його протиправними рішеннями, дією або бездіяльністю (п. 6 ч. 1 ст. 5 КАС України), не передбачає «примусового припинення порушень», а є засобом компенсаційного характеру тощо. У зв'язку з цим вважаємо, що наведена вище авторська позиція потребує додаткового обґрунтування.

2. На с. 100 дисертації здобувач пропонує доповнити перелік процесуальних принципів адміністративного судочинства принципом «ефективного захисту порушених прав, свобод та законних інтересів», підкреслюючи, що це сприятиме ефективному і належному застосуванню способів захисту порушених прав і свобод особи. Наведена позиція зауважень не викликає, але потребує уточнення авторського бачення: а) стосовно змісту принципу «ефективного захисту порушених прав, свобод та законних інтересів», який пропонується закріпити в КАС України; б) щодо співвідношення (розмежування) пропонованого здобувачем принципу з іншими принципами адміністративного судочинства, які врегульовані в КАС України.

3. У дисертації здобувач навів ґрунтовну теоретичну характеристику способів захисту порушеного права в адміністративному судочинстві України, проаналізував їх сутність та особливості, систему, критерії класифікації тощо, акцентував увагу на невичерпному характері врегулювання їх переліку в КАС України. У свою чергу, вважаємо, що дисертаційна робота лише б виграла, якби здобувач більше уваги приділив характеристиці таких способів захисту (їх специфіки, видів, особливостей застосування тощо) з огляду на вид права, яке порушується (як-то права на публічну службу, права на мирні зібрання, права на доступ до публічної інформації тощо).

ПИСАРЕНКО Надія Борисівна доктор юридичних наук (спеціальність 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право), доцент, професор кафедри права факультету права Закладу вищої освіти «Український католицький університет» (**офіційний опонент**).

Роботу оцінено позитивно, висловлено зауваження:

1. Дисертант визначив способи захисту порушених прав в адміністративному судочинстві як систему передбачених і непередбачених законом ефективних матеріально-правових засобів примусового припинення порушень з боку суб'єктів владних повноважень прав, свобод чи інтересів особи, що корелюють з суттю порушеного права та здійснюються адміністративним судом з метою виконання завдань та реалізації основних засад адміністративного судочинства на підставі поданого адміністративного позову у межах відповідної процесуальної форми, результатом чого є відновлення порушених прав, свобод чи інтересів, відшкодування шкоди, а також забезпечення верховенства права, законності, правопорядку, захищеності конституційного ладу та національної безпеки України (сторінки 62 та 63).

Далі автор роботи надав визначення системі способів захисту порушених прав в адміністративному судочинстві, зазначивши, що вона являє собою чітко впорядковану сукупність як передбачених, так і непередбачених законом ефективних засобів припинення порушень з боку суб'єктів владних повноважень прав, свобод та інтересів особи, яка

передбачає, з одного боку, відповідні можливості для особи звернутися до адміністративного суду і просити про захист порушених прав способом, що є ефективним та таким, що максимально відповідає суті порушених прав, свобод чи інтересів, сприяє їх відновленню, відшкодуванню шкоди, а, з іншого боку, створює умови для справедливого, неупередженого та своєчасного вирішення адміністративним судом спорів у сфері публічно-правових відносин з метою ефективного захисту прав, свобод чи інтересів особи від порушень з боку суб'єктів владних повноважень (сторінка 131 і далі).

В якості елементів зазначеної системи дисертант виокремив: 1) юридичне підґрунтя для застосування способів захисту; 2) самі способи, що мають визначений потенціал для конкретної ситуації з метою поновлення певних прав, свобод чи інтересів; 3) суб'єкти звернення; 4) суб'єкти, щодо яких ставиться питання про застосування конкретних способів захисту; 5) суб'єкти правозастосування (адміністративні суди); 6) об'єкт системи – публічно-правовий спір, що виник у зв'язку з неналежним виконанням суб'єктом владних повноважень властивих йому функцій (сторінка 207 та інші).

З огляду на викладене дозволю собі зробити такі висновки: способами захисту прав є засоби припинення їх (прав) порушень з боку суб'єктів владних повноважень; ці засоби формують систему; кожен з названих вище елементів системи є таким засобом, що у взаємодії з іншими елементами (засобами) забезпечує виконання завдання адміністративного судочинства.

Отже, під час публічного захисту важливо почути відповіді на наступні запитання. 1) Чи співпадає даний висновок із позицією дисертанта, задекларованою у дослідженні? 2) Чи можна без застережень всі елементи розглядуваної системи називати засобами припинення порушень з боку суб'єктів владних повноважень?

2. Дисертант здійснив порівняльний аналіз моделей законодавчого закріплення способів захисту порушеного права у 3-х процесуальних законах – Кодексі адміністративного судочинства України, Цивільному процесуальному та Господарському процесуальному кодексах України (сторінка 90 і далі). На його підставі він дійшов висновків, більшість з яких є важливими для подальшого удосконалення відповідних положень усіх процесуальних законів й, одночасно, полегшення їх практичного застосування (обрання) як особами, що звертаються за захистом порушених прав, так і суддями, які уповноважені ухвалити рішення про спосіб такого захисту.

Як видається, цей аналіз не охопив питання про процесуальні наслідки обрання позивачем неналежного способу захисту порушеного права. У зв'язку з цим під час публічного захисту цікаво почути від дисертанта відповідь на запитання, чи вбачає він різницю між наслідками обрання позивачем неналежного способу захисту в адміністративному й цивільному чи господарському судочинстві?

ГРИШИНА Наталія Вікторівна, кандидат юридичних наук (спеціальність 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право), доцент, завідувач кафедри державно-правових дисциплін юридичного факультету Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна (офіційний рецензент)

Роботу оцінено позитивно, висловлено зауваження:

1. У дисертаційному дослідженні (с. 49) автор наголошує на тому, що важливим аспектом інструментальної ролі способів захисту порушених прав в адміністративному судочинстві є те, що вони сприяють тому, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи будуть відповідно до частини другої статті 19 Конституції України діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. Разом із тим, виникає питання чи можна вважати способи захисту порушених прав в адміністративному судочинстві самостійним інструментом забезпечення принципу законності діяльності суб'єктів публічної адміністрації, і якщо так, то які саме способи захисту мають найбільше значення для реалізації вимог частини другої статті 19 Конституції України?

2. У підрозділі 1.3 на с. 101 рецензованої роботи автор, розглядаючи процесуальні принципи адміністративного судочинства, наголошує на потребі доповнення процесуальних принципів адміністративного судочинства принципом ефективного захисту порушених прав, свобод та законних інтересів. Хотілося б почути обґрунтовану відповідь дисертанта у чому полягає самостійний зміст принципу ефективного захисту порушених прав, свобод та законних інтересів і чим він відрізняється від вимог, що вже впливають із принципу верховенства права та інших принципів адміністративного судочинства?

3. Слід позитивно оцінити прагнення автора розширити розуміння системи способів захисту порушених прав за рахунок тих способів, що прямо не передбачено законом (п. 2.1, С. 131-149). Разом із тим, виникає питання про те, чи не призведе реалізація такого підходу, що фактично полягає у суттєвому розширенні системи способів захисту порушених прав, що можуть застосовуватися адміністративним судом, до надмірної суддівської дискреції та порушення принципу правової визначеності?

4. Дискусійним видається твердження автора про те, що висновок експерта у галузі права може бути підґрунтям для недопущення суддівських помилок (с. 200-203). На нашу думку, потребує додаткового обґрунтування питання щодо меж використання такого висновку, оскільки визначення належного способу захисту є безпосередньою функцією адміністративного суду. Водночас важливо не допустити перетворення висновку експерта з допоміжного інструменту на фактичний орієнтир, який обмежуватиме незалежність судді.

Результати відкритого голосування:

«За» 5 членів ради,

«Проти» немає членів ради.

На підставі результатів відкритого голосування разова спеціалізована вчена рада **присуджує**

Захару Олеговичу Туруті

(власне ім'я, прізвище, здобувача (ки) у давальному відмінку)

ступінь/ступеня доктора філософії з галузі знань 08 Право

(галузь знань)

за спеціальністю (спеціальностями) 081 Право

(код і найменування спеціальності (спеціальностей))

відповідно до Переліку галузей знань і спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти)

Відеозапис трансляції захисту дисертації додається.

Окрема думка члена разової ради додається (за наявності).

Голова разової спеціалізованої вченої ради

(підпис)

Карина РОСТОВСЬКА

(власне ім'я та прізвище)

